

**Despre atacul asupra sentimentelor
religioase – în casa spânzuratului nu
vorbim de funie**

Creiereală

2014

În fiecare sărbătoare religioasă majoră, în mod ritualic reînvie pe facebook prea-cunoscuta controversă dintre ateii și credincioșii cu diverse comentarii ironice și batjocoritoare la adresa religiei, pe de o parte, și pe de o altă parte, reacțiile nervoase care uneori ajung în pragul agresivității. Credincioșii [în special cei mai puțin fanatici] acuză ateii care jignesc sentimentele și credințele lor religioase și insistă la a avea dreptul de a nu fi subiecții unor batjocuri doar din cauza credinței lor.

Și totuși, credincioșii [în mod special ei care nu sunt fanatici] greșesc. Ceea ce batjocoresc ateștii nu este sentimentul religios al credincioșilor, ci expresia publică a religiei și incarnarea acesteia sub forma unei instituții imense de putere cunoscută sub numele de “biserica”. Cu toții au dreptul să creadă în orice doresc ei a crede, dar când aceștia exprimă credința în public, trebuie să fie pregătiți să accepte critici, din moment ce expresia publică – care afectează pe toți cei din jurul lor și societatea mai mult – este o acțiune politică. În special atunci când religia în care cred aceștia este religia oficială de stat, este constituționalizată și afectează aspecte importante ale vieții oamenilor, chiar și a acelor care nu cred.

Acei credincioși care se simt contrariați de către comentariile ironice ale ateilor, ar trebui să se gândească la cum sunt ateii deranjați de prezența imperativă în viața de zi cu zi a religiei în sfera publică. Cât de supărați pot fi (ateii) văzând diverși reprezentanți ai bisericii lansând din când în când instigări la ură și cer restricționarea drepturilor anumitor grupuri sociale (homosexuali, femei care avortează, minorități etnice, imigranți, etc). Văzând potopul discursului public – mai ales în perioada sărbătorilor religioase (crăciun, paști) – de la propagandă religioasă, diverse mituri și credințe iraționale care afirmă statutul adevărului unic și oficial.

Dar credincioșii mai puțin fanatici vor răspunde că ei nu adoptă aceste mituri simpliste, și nu agreează cu multe practici ale bisericii. Dar dacă e să fie așa, aceștia nu ar trebui să fie deranjați de acele comentarii ale ateilor care țintesc exact această propagandă religioasă crasă și rolul reacționar al bisericii. Mai degrabă, aceștia ar trebui să fie aliați în acest effort. Faptul că ei nu doresc (să fie aliați) prezintă că acceptă cumva (unele dintre) aceste mituri și puterea bisericii. Totuși, aceștia consideră că aceste mituri ar putea avea un înțeles diferit, mai umanist și eliberator în timp ce structura ecleziastică ar putea juca un rol diferit, mai spiritual și un rol non-opresiv decât cel jucat acum.

Acei credincioși care sunt deranjați de comentariile ironice ale ateilor ar trebui să se gândească cât de nervoși devin ateii de la impunerea religiei în viețile lor. De la îndobândirea obligatorie a copiilor în școli, la puterea enormă politică și economică a bisericii, de la bun-venitul aprinderii “sfintei lumini” cu onoruri de stat, de la discursul religios omniprezent impus de către mass-media, publică sau privată. Ei (credincioșii) ar trebui să considere faptul că pot evita comentariile de insultă doar prin închiderea contului de pe Facebook pentru câteva zile. Pe de altă parte, ateii nu pot evita ofensarea esteticii și logicii lor prin implicarea în intervenții publice religioase chiar dacă se izolează în cameră. Căci aceștia sunt de asemenea forțați să sufere/accepte influența bisericii asupra vieții lor. Deci, atunci când un credincios al unei credințe și cristalizarea sa instituțională – biserica – devin problemele strict personale care nu vor mai revendica sau reuși în a stabili dreptul asupra întregii societăți, chiar și acelor care nu acceptă dogma, noi – ateii – ne vom opri din a critica discursul și pe ai săi reprezentanți. Până atunci, aceia care atacă ateii care derâd de două ori pe an religia dominantă (și nici o religie în general) de fapt nu apără propriile lor convingeri ci o putere autoritară și opresivă care revendică să păzească sfera publică pentru proprii săi credincioși.

Biblioteca Anarhistă

Creiereală

Despre atacul asupra sentimentelor religioase – în casa spânzuratului nu vorbim de funie
2014

Creiereală #3&4

ro.theanarchistlibrary.org